

פרשת שבוע עפ"י השפט אמרת

לעומת נס

הנזכרים בפרשה לדבקה ולא אהבה כו'. ר' שיראה קודמת לכל ועל ידי זה הבא לא אהבה גם כן. ומזה עצמו הראיה הכל בידי שמיים חזץ מיראת שמים שהיא מדרגה הקדובה יותר להאדם. ולכך היא קללה. וצריך אדם לידע כי כפי הרצzon מהאדים. היראה מילתא זוétrתי. ר' שליך מדרגה אחר מדרגה. וזה שכחוב לגביו משה שהוא השלם במדותיו כמו שאמרו מבקשין כל גודול ויש לו כו'. ^{א)} וזה עצמו מה שבתוב' מה מאה ברכות. שוה עיקר היראה לידע כי כל חיות האדים בכחו יתברך בגבור ביד החוץ ונאנטו מזה. וממעלא מברך להקב"ה קודם כל דבר קטע ^{ב)} וגודול וככ"ל:

“זהיב ארט לביך מאה ברכות בכל יום, שנאמר עתה שדאל מה ה אלקיך שואל מעמך” (מנחות מג עב).

የኢትዮጵያ ስራ አገልግሎት የግዢርንጻ.

במדרש תנומא^א כל המצווה כ' (ברם ת'), א) חיים הם למצוותם כ' (משל'^ב), ב') אם התחלה במצוות גמור כ'. כי חיות הכלל מן התורה ומצוות ובפי היגיינה בתורה בן מוציאו ממש חיים בנפשו ומעשו שנותקשור בחיה החיים על ידי זה. וזהו שכותוב שם ב', ומצוות תשפון אתך שמכל מצוה שאר עוזלו מעט דביקות. ושלא לעשות בריגילות רക להיות בטל ודרטך לפנימיות המצוות. וזהו שכותוב כל המצווה מלשון מייצרי כמו שכותבו שם ע"ש במדרש וכתיב' ודבירים יא, יג) תשמעו אל מצותי מכלל שהמצווה עצמה משמעת קול כמו שכותבו חז"ל^ג שבכל מצווה אומרת לאבר מיוחד לה שנזכורת האדם על זו המצווה לעשotta. ומכל מקום נשמעת לאדם כפי הרעיון לשמשו ולרבה רפויימות המצווה בגן^ה:

7. כל המבזורה אשר אגבי מנג'ר זה שאמבר הכתוב י' ח'יז
dots למוציאדים ללול בשרו מרפק' כל מ' שטחאider תוויה
ח'יז והוא מונאי לך כתיב י' ח'יז וט' למוציאדים' / דבר
אור' ב' ח'יז וט' למוציאדים' לאחורים ואוק' אוד' צרך למלוד'
דבר' תורה אלא א' ברוחן אתם בראו סוף דבר' תעומת
שך אמר לדם בסחויה בשלהו י' מונאי והזהה מונען
אתה סלה, לך נאמר' ב' המבזורה אשר אגבי מונאי והז' ז'ז'
תשומת' לעשות' למונאי והז'... דבר' אור' אהוה מפען תורה
פארוט שיש לו מרגלית' לך גע' בחרה לך נאמר'
ז'מונאי תעפען אונק', אמר' רבי אבא בר סגד' משל מהה
הבר' דרומה לאוד' שיש לו בת בורות' וחוז' מבקש' ליטופה
לכל מ' שטחאider אין' הווערוי' בן אלא אם היה לך ר' ווות' וויכן
לה ז'מונאי תעפען אונק', ... דבר' אור' אוד' ול' המבזורה אט'
הנוללה' במעבה' הנור' כהה להה אמר' רבי חזק' עיל' שטח'
מי שטחעל' מנטעה' ואורי' נ' בא אור' וגומה' נקייא' על' שטח'
גונדרה' (גונדרה עקב', ה-ט).

ברש"י מוצאות קלות שארם דש כ' ובודරש תנחומו² בשמרם עקב רב מהליס ט, ב' מה רב טונק כ' שם לא, ע' והתעטם כי מוצאות קלות אין האדם עושה עברו השבר רק לעשוות רענן ה' יתברך ולזאת אף כי וודאי הכל במדזה ויש שבר יותר על מוצאה חמורה. מכל מקום הקב"ה צופן שבר טוב ליראיו היינו המכמיים מוצאותיו עברו יראתו לא עברו השבר. וזה שכחובות נבדים ג' יט ושמר כ' לך ישמר לך הבתחו³. והכל כי לכל ישראל יש חלק בעולם הבא⁴ ובאמת בני ישראל מיהדים הם להקב"ה. ורק שעריך האדם להיות אצל האמת. וככפי מה שמקרב עצמו לדרך האמת מAMILIA זוכה לרבק טוב:

פרק ערך

לאו. ועקב היא מדרגה תחתונה וזה עקב רב
שמה שמרתוך יותר נותר נותר הנקודה מרב
טובי כי. וזה תכילת רצונו יתברך להיות
כל הנבראים מוחברים וזה וזה עד שגם הסוף
ומדרגה התחתונה תהיה. נמשכת אחר
הראשית והתחילה כנ"ל. ולזאת הדיר
במצווה קלה כר' כי זה במנורה של חוליות
כו' שנקרוא בונה מה שמקרב דבר לדבר
שיהיה נגמר הכללי. וכן תכילת הכריאה
להיות הכל אחד לבנוו יתברך ומוצה
לשון צותא וחיבור בוו שכתבנו במקומות
אחר. ומוצה קלה ממשיך הארה לדבר
שפלו יותר. וזה בחינת יראת שמים לחיות
נمشך יראתו יתברך בכל מעשה קטן ונודל
ונקראת מצואה קלה. ובגמרא⁵ מה ה' שואל
כוי כי אם ליראה כי' (וברים, ים) אטו מילאת
וזטרתא כוי לגב' משה כו'. פירוש כי אק'
שהעיקר יראת שבטים שזה היטור והראישין
אבל מכל מקום הוא הבנה לשאר הדברים

אמורת זו הדר במעזה קלה בבעזה המורה, לך אב' למה אירא ימי רע וגוי, זהה עקב תשען וזה התהמיד מחה ומפו רע וגוי, וכחיב ים עבור נחד בז' שמטע עקב רכ', בא וראה האיך דוד משבח את דבר' והנה שאמר' גונדרתס' מפוזר רכ', ואך עד אל' שאון בכל תרזה תבהא כויהת מלון נקייה השיא צעה בעך רדבי' תורה חביבה ממנה שנאמר' זמירות מדבר ונבר' צופים', ואך רבי תנייא אם האמור שאון בבל מני המՃ' מונתקן מן הדבש ודבדי תורתו מונתקן מכלל שבוטב בע' זמתהקס' מדבר ונבר' צופים', אמר דוד לפניו הקביה רכ' הדריליט' שמאי מני שון מונתקן מדבר בשדי בון דוד אלין ים עבדך רר' בהט בשפטו עקיב' מבר' מבר' קל'ת אליך פון' מה' רבא טוקן אשר צפנת וו', וזה שכך כל' מנות ללוין' (ונומרא עכ' א).

4. מצה ותליא ר' יונה בר מדרש וכו' ואלהו.

5. זייד אמר רב כיינא: הכל בידי שמים וחוץ מיראת שמי.

שאמור תושב תושב ישראל מה? ה' אלקון שאול מעניך כי בא לך לאזרעך. אסתו ר' יאית שמילוח וטורות וזהו והאמור רב' חיינאי במסר רבי שעמץ נוהג און לא לקובדך ר' גראן ואה בבית גונז אל אוצר של רב' יאית שמם. שאמור ר' יאית ד' והוא או ברו' איין, לגביה משה מלוחה וטורות והיא. ואמר ר' חיינאי: משל' לאט שומכחים ממנו כל גורל וש' ולזהמה ר' יאית בכלי קען קען ואון דומה עלין כל' גודל' (ברכתם על ימי)

ל' / עזרה (ט' עז'ו)
רכדָה /
7. צד' תעניא בר פפא רמץ' בטיב אלקוטני דגוני בעתו ונוי'.
וחביב יאסתט דרבנן ונו' לא קשיא בדין בדין שישאל עישן
רצותו של ספקם, כמו בדין שakan שרשל עשן רצותו של
מקומן גנו' רבנן: יאסתט דרבנן מה והלמוד לומר לפי שנאמר
לא' ימוש ספר התורה הזה מפיך', יכול דברים כבוקין?
תלמוד לומדים יאסתט דרבנן וזה בדין מוגה' ודרן אויך, דברי'
רבי ישמאן רבי סעמן קון לח' אומינו' אפשאר אודם חורש
בשעת ויתשה', וחדר' בשעת דיעות, וכוכר' בשעת קיצחין,
ושבשת וידשה', והדר' בשעת הרות, תורה מה תואה עליה
אללא': בדין שישאל שיטין רצותו של מקום מלאתן גנשטי'
על די אוירין, שצאמ' יעדמו' ווים ורע' צאנכט' וגו'. ובדין
שakan שרשל עשן רצותו של מקום מלאתן גנשטי' על די
עעטן, שאנדרס ואפקת דרבנן ולא טעה, אלא שמלאלאכת אחרים
געשטע' על די', שצאמ' יעדהת את אויך' וגו'. אמר אבאי:
הרביה עשו רב' שטנצל תלחה הילך', כרבי שמעון בן יוחאי
אל לאלהה חדיד נברחתת לה' עז'ו).

תרכ"א

במדרש¹ מוניה של חוליות בו. וברש"י
ממדרשו תנומה³ עון עקי
יסובני בר' (האלט מט, ח) בשם רם עקב רב (שם
ט, ג). מה רבי טוביק בר' (שם ד, ג) במצוות קלה
שאדם דש בו. כי ה' יתברך ברא כן העולם
להיות מתחבירין הנבראים על ידי האדם עד
שיהיה הכל מקובל לה' יתברך כמו שכחוב
(ישעה מג, ז) ולכבודו בראתו בו. פירוש
תשמעון (דברים ז, יב) שיהיה מושג נשמע
האהרה שיש בכל דבר כי בכל דבר יש
האהרה מה' יתברך והיא נקודה הפנימיות.
עריכין בני ישואל לראות שיזהו. כל
מעשייהם בדריכות החיים מנקודה הניל'.
על ידי זה ממשיכין האהרה ושמיעת דבר ה'
מתוך כל דבר. וזה מצות קלות לדבק גם
דברים הרגילין על ידי שעושין הכל רק
לצטנן. כי בכל דבר יש מצוה לה' קן או

ה' זלכה אוד מישראל שיש לו מנוחה שעשויה רקם
ב' רקם מדור לטלולה בשתי, קר שנו והכם מברכיב קני
ב' בהה שבת וחיל חטא ומשום מה מוחיב איד אבד בשם
רב' ידען המרכיב את המנוחה שבת באוד שבת שבת
ב' שתוון בנה שבת וזה איד יוסט בר' גאנץ אימאיין
ב' סדר ישאל את השבת כשם שראו לר' תולח צונזינאי
ל' אך אלולש מן נגן שנאמר יישובו העם בדור השבעיע ואית
סדר שמלא רערען נתני לך את השבת לא ענמי לר' אללא
ל' פצצקן בידך איד הויא בריבי בא את מתקש את השבת
ס' סאל ובשותה ובכשות נקה ומונגה את נפשך ואני טובן
ך' סרמן זיקראות לשבת ענג וו' מה בתיב אחריז' איאו
ההגען על ה' וחון לר' משאלות לך' אמרד ול' דסאל
אימאיין אהו נתן לנו שר' מונחות שאנו שיטש אט למך
ו' קיד' מוצעת שאותם מיטוירזון אט אוכילס בעשי
אל' שר' ברע בעקב אני נתן לך מן מהה שקייט בעגיגינו
ז' זיד' זירר ערבענטו' (ברוך' ג', 8).

3. זיהיה עקיב"שיה למלה אירא בימי רע ענק יוסבי;
4. ירכן שמו של הקב"ה שנעת תורה לישראל שש בה תריגת
 שבת ושבת שבח בקבלה החומרות, ומפני שיש בין מצת קולות
 שאכן בני אדם משגיחין בין אלו שמשוליכין אכןו תורת
 עקיבן כלומר שון קולות לעיליך היה דוד מתירא מיום
 ואarter ובשער עיני אינני מתריאמן מן עוצמת החומרות שבתורה שזקן
 החומרות, מהני מתריאמן מעתה והקלות שנו עברה על
 ארכן וזה וזה עשרים לא אל עשתי פנוי שידעה לה ואותה

[ח' ב]

ואיתא בוגמרא' הרבה עשו בר' שמעון בן יוחאי ולא עלתה בידן. בר' ישמעאל ואספסת דגניר (בריטים יא, ז) כבשוטו ועלתה בידן. והוא פלא מי שעשה בר' שמעון בן יוחאי אכן נאמר ולא עלתה. רק הפירוש שלא עלתה בידו להעלות עניין עולם זהה עיקר UBODT האדים. רק רצון האדים ציריך לחיות מוכן לחיות נפרש מכל עולם הזה אם יהיה כן רצונו יתרבר. וזה קבלת מלכות שמים וקבלת עולם מצות ^ו, שבת קדש נינתן לישראל יומם ואחד לעוב כל עניין עולם הזה והוא מעין עולם הבא כמו שבתו חז"ל ^ז והוא סימן לפיה מה שמדובר האדים עצמו בקדושות שבת יש לו חלק לעולם הבא והוא קבלת מלכות. ובימי המשעה בבלת מצות בנ"ל.

[תרכ"ד]

13

ובמלודרש נתnomא³ שהיה דוד מתפקיד
הנומדיים מזוהב כ' גם עבדך
כ' שומרם עקב רב (תהלים יט, יא-יב). פירוש
אחר שמכיד מוקדם מדרגות עלילונות ואף
על פי שידע מכל זה מכל מקום היה שומר
המצוות קלות ועל ידי זה היה נזהר בהם
פירוש בהחומרות הבא:

תְּרֵלִילָה [לְתַרְלִילָה]

והיה עקב בר' ושמיר ה' אלקיך לך בוי'
וקשה כי מה ציריך הכתוב זה
להודיע כי היתכן שלא יקיים ה' יתברך
הברית והשבועה. ובמדרש² מאמנתו של
בשר ודם אתה יידע אמונתו של הקב"ה
וביאור העניין כי כמו שמצוות הקב"ה ותורתו
ציריך כח גדול ושמירה בעולם הזה לגבור
נגד הסטרא אחרא. כמו כן ממש בשמים
ציריך הברית והשבועה שנשבע הקב"ה
לאבות שמירה והתגברות כה הרחמים נגד
הקטרונים ושרי אומות שלמעלה. והכל
 תלוי בעבודת האדם למטה. ובכפי האמונה
שמתיקיימת בישראל לפנים משורת הדין
וגוברין נגד יציר הארץ ומוסרין נפשם בעבור
הקב"ה ותורתו. נתניםיכם כך וקיים בשמים
לעשות עמהם לפנים משורת הדין גם כן.
ושלא להשיג על הקטרוגים. כמו שהמאה
איןMSGICHIN על יצירם הארץ כי הכל במתבזבז:

गुरुकृष्णानन्द जी का जीवन परिचय।

תרס"ד

16

זהה עקב תשמעון (דברים ג, יב). וזה הבתחה כי לבסוף ישבו בני ישראל לשמעון אל דבר ה'. גם רמז עקב תשמעון כי השמייה, יש לה כמנה מדרגות כי טעמי ויסודי המוצות אין להם סוף והشمיה הגדולה אשר שמעו בני ישראל בהר סיני שורש המוצות בטודן. אבל גם בכל דור ודור אפיקלו השמייה הקטנה שנקראת עקב שאין מבנים כלל רק לקייפ' מוצות ה' בגשמיות ¹⁰. אפיקלו בזו השמייה. אם היא באמת לשם שמים. גם בן מביא הברכה. ואחריך (שם ג) ה' אלקיך (שם יב). וזה עקב תשמעון כו' ושמר לך אפיקלו בשמייה השפלה ישמר לך זכות אבותך כיון שנמשכין אחר מעשיהם הטובים והסימן בקון בגודל תשמעון (דברים א, י). עוד ירמו זהה עקב תשמעון כו' ושמר לך אלקיך לך. בעניין שכחוב (משל' כב, ז) עקב עונה יראת ה' דרשו "חול" ¹¹ כי יראת ה' עקב לגבי ענוה. כמו כן מתרפרש כאן וזה עקב כו' ושמר לך. פירוש כל השכר של המוצות הוא עקב לגבי עיקר קיום המוצות בעניין שאמרתו יפה שעיה. זאת בעולם הזה בתשובה ומעשים טובים מכל חי עולם הבא בודאי מאחר שהוא שכר המוצות בודאי הפעולה גודלה בייתור מן השכר. וכן ציריך להיות אצל האדם העיקר הרעיון לעשות דבר ה' וקובול השכר יהיה טפל אל המוצות. ושוב ראייתי בו בספר קדושת לוי ע"ש¹²:

ג. "מה שעשתה חכמיה עטרה לראייה עשת ענה יעקב לטוליויסה (గירוש הראשונים 'לטוליטה') דכתב יראשית חכמיה יראת הא" וכתב יעקב ענה יראת הא" (ירושלים שבת

(תּוֹרָה)

והיה אם שמע תשמעו (דברים יא, י). בגמור' דרשו חז"ל¹¹ נתן תנתן (שם טו, ט) שלוש תשלח (שם כב, ז) אפיקלו מאה פעמים. כמו בכאן שמע תשמעו אפיקלו מאה פעמים כי הקבלות שמקבלין בני ישראל על תורם ומצוות בכל יום ויום מביאין את האدب לדיביקות ה' לאחבה את ה' אלקון (שם יא, יג) כי זה תבלית כל המצוות כמו שאמרנו¹² רצה הקב"ה לזכות את ישראל הרבה להם תורה ומצוות. כי כפי זיכור האדם כך יוכל להתרדק בה' ולאחבה אותו. הרוי אמרו¹³ וסרתם ועבדתם (שם יז) משאדים פורש מן התורה הולך וմדריך לעובודה וזה. מכל שכן העוסק בתורה ומצוות זוכה להתרדק בה' אלקים חיים. שמעו תשמעו הוא להتورה ולהמצוות כי האדם ציריך לעובדו ה' בנפש וגוף מלבר ומלאגו. והتورה מותקנת הנפש בפניהם והמצוות מתתקנים אבריו הגו¹⁴: